ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ**

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ι φρικαλεότητες! ψιθύρισε ὁ Τσάρος. Κι' ἀπὸ τότε ξέρετε τί κάνει ὁ κόμης; Ἐξακολούθησε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ δεσποινίδα Πρίσκα;

— Ὁ κόμης, ἀπάντησε ὁ Γκράπ, μόλις ἀνέλαβα τὴν ἀρχηγία τῆς Ὀκράνας, ἦρθε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ ἐξακολουθήσω νὰ τοῦ παρέχω τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ παρεῖχε κ' ὁ προκάτοχός μου. Μοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς ἡ δίς Πρίσκα εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν Πετρούπολι μ' ἕνα νεαρὸ πρίγκηπα τῆς Αὐλῆς κ' ἔτρεμε μὲ τὴν ἰδέα μήπως οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κατώρθωσαν κ' ἔφυγαν στὸ ἐξωτερικό. Μὰ ἐγὼ τὸν διέκοψα καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς κάνω τίποτε, γιατὶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα θ' ἀτίμαζε τὸ ἀξίωμά μου. Τότε ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἂν ἐνεργοῦσα σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, θὰ προσέφερα μεγάλες ὑπηρεσίες σ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴ Μεγαλειότητά σας, ἡ ὁποία ἦταν ἐξοργισμένη γιὰ τὴ φυγὴ τοῦ πρίγκηπος, καθὼς καὶ στὶς οἰκογένειες τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς μνηστῆς του. Μὰ ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε, χωρὶς νὰ ἔχω διαταγή σας. Τότε ὁ κόμης Νερατὼφ ἔφυγε κ' ἦρθε πάλι τὴν ἄλλη μέρα, φέρνοντάς μου τὴ διαταγή....

— Ὑπογεγραμμένη ἀπὸ ποιόν; ρώτησε ὁ Τσάρος.

— Ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας! ἀπάντησε ὁ Γκράπ.

Ἡ ἴδια ἔκπληξις ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπα τοῦ Ἰδὰν καὶ τοῦ Τσάρου, μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά.

— Τί εἴπατε, Γκράπ; φώναξε ὁ Τσάρος. Ξαναπέστε το πάλι!

— Ἐπαναλαμβάνω στὴ Μεγαλειότητά σας, ὅτι τὴν ἑπομένη ὁ κόμης Νερατὼφ μοῦ ἔφερε μιὰ διαταγὴ μὲ τὴν ὑπογραφή σας καὶ μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ σφραγίδα.

— Καὶ τί ἔγραφε ἡ διαταγὴ αὐτή;

— Νὰ συλλάβω τὴ νεαρὰ Γαλλίδα.

— Ἄ! ἔκανε ὁ Τσάρος κατάπληκτος. Καὶ τὴν ἔχετε ἀκόμα τὴ διαταγὴ αὐτή;

— Ἰδού την, Μεγαλειότατε....

Καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἔβγαλε τὴν περίφημη διαταγὴ ἀπ' τὴν τσέπη του. Ὁ Τσάρος ἄρχισε νὰ τὴν ἐξετάζη καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἐν τάξει.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα καθόλου τὴ διαταγὴ αὐτή.

— Ἡ Μεγαλειότης σας τὴν ὑπέγραψε χωρὶς νὰ τὴν προσέξη, καθὼς βρισκόταν μπερδεμένη μαζὶ μ' ἄλλες διαταγὲς ποὺ σᾶς παρουσίασε πρὸς ὑπογραφὴν ὁ κόμης Βολγκορούκυ! εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Ξέρω καλὰ πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Ὁ κόμης Νερατὼφ πῆγε καὶ βρῆκε τὸ στρατηγὸ πρίγκηπα Ροστοπὼφ, ὁ ὁποῖος ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναβρεθῆ ὁ φυγὰς πρίγκηψ γιὰ νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν ἀνεψιά του κ' ὁ στρατηγός, γιὰ νὰ πετύχη χωρὶς ἐμπόδιο τὴν ὑπογραφὴ τῆς Μεγαλειότητός σας, συνεννοήθηκε μὲ τὴ Ναντίτζα Μιχαηλόβνα καὶ μὲ τὸν κόμητα Βολγκορούκυ, ποὺ σᾶς παρουσιάζει συνήθως τὰ ἔγγραφα πρὸς ὑπογραφήν.

Ὁ Γκράπ, μιλῶντας ἔτσι, ἔπαιζε ἕνα μεγάλο παιγνίδι, μὰ ἤξερε πὼς ἂν ἄφινε τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ χαθῆ, χωρὶς νὰ καταφέρη ἕνα θανάσιμο χτύπημα ἐναντίον τοῦ κόμματος τῆς μεγάλης δουκίσσης Ναντίτζας καὶ τοῦ Ρασπούτιν, τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἦταν παυμένος ἀπὸ ἀρχηγὸς τῆς Ὀκράνας. Γιὰ νὰ σώση λοιπὸν τὴ θέσι του, δὲν ἐδίσταζε ν' ἀποδίδη στὸν κόμητα Νερατὼφ τὴν πατρότητα τῆς μηχανορραφίας τοῦ στρατηγοῦ Ροστοπώφ, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ὑποβάλει στὸ Νερατὼφ τὴν ἰδέα ν' ἀπευθυνθῆ στὸ Ροστοπὼφ γιὰ νὰ ἐπιτύχη, χωρὶς ἐμπόδια, τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Τσάρου.

Μὰ ἔλεγε τὰ ψέμματά του μὲ τέτοια ἀληθοφάνεια, ὥστε ὁ Τσάρος εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Γκράπ νὰ ἐλπίζη, ὅτι θὰ θριάμβευε κι' ὅτι θὰ εἶχε μεγάλα κέρδη «ἀπ' τὴν τίμια καὶ θαρραλέα στάσι, ποὺ κράτησε ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς δολοπλοκίες».

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Τσάρος, συγκρατῶντας τὴν ὀργή του, τὸν ρώτησε τί εἶχε κάνει τὴ διαταγή του.

— Δὲν ἔκανα τίποτε, ἀπάντησε ὁ Γκράπ. Τὴν ἔβαλα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου μου καὶ δὲν τὴν ἐξέχασα καθόλου.

— Καὶ πῶς, κύριε, ρώτησε ὁ Τσάρος, τολμήσατε νὰ μὴν ἐκτελέσετε τὴ διαταγή μου;

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Γκράπ μὲ σταθερὸ τόνο, θὰ ἤμουν ἀνάξιος νὰ κατέχω τὴ θέσι, στὴν ὁποία ἡ αὐτοκρατορική σας χάρις μὲ τοποθέτησε, ἂν ἀγνοοῦσα τί συμβαίνει γύρω ἀπ' τὴ Μεγαλειότητά σας. Ἐγώ, καὶ πρὶν ἀκόμα ὑφαρπάξουν τὴν ὑπογραφή σας, ἤξερα ὅλη αὐτὴ τὴ μηχανορραφία. Γι' αὐτό, μολονότι εἶπα στὸν κόμητα Νερατόφ, ὅτι ἔλαβα τὴ διαταγή σας, ὅτι μποροῦσε νὰ βασίζεται σ' ἐμένα, σχετικῶς μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἡ ὁποία τόσο τὸν ἐνδιέφερε, ἐν τούτοις περίμενα, γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτήν, νὰ λάβω διαταγὲς ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴ Μεγαλειότητά σας.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Γκράπ σώπασε. Ἦταν πειὰ ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του.

— Γκράπ! τοῦ εἶπε ὁ Τσάρος. Ἐνήργησες σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὅπως νόμιζες ὅτι σοῦ ὑταγόρευε τὸ καθῆκον σου καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ σ' ἐπιτιμήσω γι' αὐτό, ἀφοῦ ἤσουν ὁ μόνος ποὺ δὲν θέλησες νὰ μ' ἐξαπατήσης. Μὰ γιατὶ δὲν ἦρθες νὰ μὲ βρῆς καὶ νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆς ὅλα, σ' ἐμένα ποὺ πρέπει νὰ τὰ ξέρω ὅλα;

— Ἡ Μεγαλειότης σας ἂς μὲ συγχωρήσει! ἀπάντησε ὁ Γκράπ, ὑψώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸ ταβάνι, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν ἐξ ὕψους βοήθεια. Μὰ οἱ ἐχθροί σας εἶνε πανίσχυροι.... καὶ μόλις σήμερα κατώρθωσα νὰ πλησιάσω τὴ Μεγαλειότητά σας, ἐπειδὴ στείλατε καὶ μὲ προσκαλέσατε σεῖς ὁ ἴδιος.

— Ἔ, λοιπόν, Γκράπ! εἶπε ὁ Τσάρος. Ἡ διαταγή μου εἶνε νὰ ξαναβρῆς αὐτὴ τὴ νέα Γαλλίδα, ἀμέσως —ἀκοῦς;— καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσης ἀπ' τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν κρατοῦν αἰχμάλωτή τους, ὅποιοι κι' ἂν εἶνε, ὅσο ψηλὰ κι' ἂν βρίσκονται. Καί, φυσικά, χωρὶς νὰ δημιουργηθοῦν σκάνδαλα...

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Γκράπ, σᾶς ζητάω σαράντα ὀχτὼ ὡρῶν προθεσμία τὸ πολὺ καὶ τὸ θέλημά σας θὰ ἐκτελεσθῆ. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!

— Ἄκουσε, Γκράπ! Πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα πρᾶγμα. Καὶ ἂν μὲ καταλάβεις καλά, θὰ κάνης τὴν τύχη σου. Βλέπω πὼς εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος ἀποφασιστικὸς καὶ μὲ καλὴ κρίσι. Νὰ λοιπὸν τί θέλω ἀπὸ σένα: κάθε βράδυ νὰ μοῦ κάνης μιὰ ἐκτενῆ ἔκθεσι, στὴν ὁποία νὰ μοῦ ἀναφέρης ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας πού, κατὰ τὴν κρίσι σου, μποροῦν νὰ μ' ἐνδιαφέροιν ἰδιαιτέρως. Θὰ μοῦ τὰ γράφης ὅλα μὲ κάθε ἐμπιστοσύνη, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ ὑψηλὰ πρόσωπα ποὺ ἐνδέχεται νὰ θίγουν. Θέλω ἀκόμα, μὰ στὸ ζήτημα αὐτὸ σοῦ συνιστῶ ἀπόλυτη φρόνησι καὶ μυστικότητα. Θέλω ἀκόμα νὰ μαθαίνης ὅλα ὅσα κάνει ὁ Ρασπούτιν, σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς καὶ νὰ ἐπιβλέπης τὶς «Κατιχθόνιες»... ὅλες... ὅλες ἀνεξαιρέτως, ὁ ποιεσδήποτε κι' ἂν εἶνε...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε ὁ Τσάρος μὲ φωνὴ σιγανή, ὥστε ὁ Γκράπ τὰ κατάλαβε μᾶλλον ἀπ' τὶς κινήσεις τῶν χειλέων του, παρὰ ἀπ' τὴ φωνή του, ποὺ μόλις ἔφτανε ὥς τ' αὐτιά του.

Ὁ Τσάρος σώπασε καὶ σκούπισε τὸ κάθιδρο μέτωπό του. Φαινόταν πὼς εἶχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ πῆ ὅλ' αὐτά.

Ὁ Γκράπ ὑποκλίθηκε.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σαΐτα μου γοργή, μὲ τὸ ψιλὸ μετάξι,
νάρθῃ ὁ καλός μου τὴ Λαμπρὴ νὰ βρῇ χρυσᾶ ν' ἀλ-
(λάξῃ.

Τάκου τάκου ὁ ἀργαλειός μου
τάκου, κ' ἔρχεται ὁ καλός μου.

Μαντύλι ἀπὸ τὸ δάκρυσμα δὲν τοῦμεινε στὰ ξένα.
Ἀρχοντοποῦλες τὸν ζητοῦν κι' αὐτὸς πονεῖ γιὰ μένα.
Τάκου τάκου στὴν αὐλή μου,
ὥσπου νάρθῃ τὸ πουλί μου.

Ἐγὼ τὸ φάδι θὰ γενῶ κ' ἐκεῖνος τὸ στημόνι,
ποὺ νὰ μπλεχθῇ μέσ' στὸ πανὶ καὶ πειὰ νὰ μὴ γλυ-
(τώνῃ.

Τάκου, καὶ σὲ λίγο φτάνει
γιὰ φιλὶ καὶ γιὰ στεφάνι.

Πέτα, σαΐτα μου γοργή, χτύπα, χρυσό μου χτένι,
ἡ ἀτέλειωτη Σαρακοστὴ μερόνυχτο νὰ γένῃ.
Τάκου τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
τάκου κ' ἔρχεται ὁ καλός μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ